

MAATYÖLÄISTEN PALKAT

On tunnettua, että tehdasteollisuudessa työpalkat ovat nousseet vuodesta 1905 lähtien *parillakymmenellä prosentilla*.

Ensimmäinen yritys tuon saman kysymyksen tutkimiseksi *maatyöläisten* palkkojen osalta on tehty äskettäin ilmestyneessä I. Drozdovin kirjasessa „Maanviljelystyöläisten palkat Venäjällä vuosien 1905—1906 agraariliikehtimisten yhteydessä” (Pietari, 1914, M. I. Semjonovin kustantamo, hinta 50 kop.). Tarkastelkaamme tämän mielenkiintoisen teoksen tärkeimpiä johtopäätöksiä.

Maatyöläisen keskimääräinen päiväpalkka Euroopan-Venäjällä oli kopeekoissa:

Keskipalkka vuosina	Kopeekoissa	Sama %:ssa
1902—1904	64,0	100,0
” vuonna 1905	64,8	101,2
” ” 1906	72,0	112,5
” ” 1907	73,1	114,2
” ” 1908	72,4	113,1
” ” 1909	75,8	118,4
” ” 1910	76,6	119,6

Näistä numerotiedoista näkyy, että suurin palkannousu lankeaa juuri vuodelle 1906, siis nimenomaan sille vuodelle, jolloin vuoden 1905 liikkeen vaikutuksen täytyi tuntua selvimmin.

Näin ollen vuodesta 1905 alkaen on onnistuttu korottamaan myös maatyöläisten uskomattoman alhaisia palkkoja! Että tuo edistys ei kuitenkaan ole läheskään riittävää, se nähdään vertaamalla rahapalkkaa viljan hintaan. Kirjaseen tekijä on tehnyt tämän vertauksen ja ilmaissut esittämämme

maatyöläisten rahapalkan *viljana* (rukiina) laskettuna paikallisten keskihintojen mukaan. Siitä selviää, että viljana laskettu palkka *laski* 0,93 puudasta vuosina 1902—1904 — 0,85 puutaan vuonna 1905 ja 0,91 puutaan vuonna 1906.

Toisin sanoen: Venäjän maatyöläinen saattoi vuosina 1902—1904 ostaa päiväpalkallaan 0,93 puutaa ruista, mutta vuonna 1906 vain 0,91 puutaa. Jollei olisi ollut vuosien 1905—1906 sysäystä, niin *reaalipalkan* lasku olisi tietysti ollut vieläkin suurempi.

Eri vuosina palkkojen heilahtelut ovat hyvin suuret riippuen sadosta ja muista syistä: esimerkiksi vuosina 1905—1907 palkat nousivat, vaikkakin äärettömän epätasaisesti, ja sitten vuonna 1908 (voimakkaimman taantumuksen vuosi) palkat *laskivat* kohoten jälleen hiukan vuosina 1909—1910.

Koska eri vuosina palkat heilahtelevat, tulee verrata keskenään vuosikymmeniä eikä eri vuosia. Tehtyään tällaisen vertauksen hra Drozdov saa maatyöläisen keskipalkaksi Euroopan-Venäjällä vuosikymmenen 1891—1900 ajalta 55,08 kopeekkaa ja seuraavan vuosikymmenen (1901—1910) ajalta 69,18 kopeekkaa. Lisäys on 25,5%.

Tämä merkitsee, että jos vuodessa lasketaan olevan vaikkapa kaksisataa työpäivää, niin *kolme miljoonaa* Venäjän maatyöläistä (lukua on epäilemättä huomattavasti pienennetty) sai hankituksi palkanlisäystä yhteensä noin *80 miljoonaa ruplaa vuodessa*.

Tosin kulutustarvikkeiden hinnat nousivat tuona samana aikana keskimäärin 20,5 prosentilla. Siis *todellinen* palkanousu eli reaali-palkan nousu oli hyvin vähäinen. Ilmaistessaan rahallisen päiväpalkan viljana tutkielman tekijä saa vallankumousvuosikymmenen palkannousuksi vallankumousta edeltäneeseen vuosikymmeneen verrattuna vain 3,9%. Siis työläisten kaikkien ponnistusten tuloksena saatiin palkat *pysytetyksi* entisellä tasolla ja vain *hiukan* korotetuksi niitä.

Jos sen sijaan verrataan toisiinsa muutoksia, joita näiden kahden vuosikymmenen aikana tapahtui työläisten palkoissa ja *maan hinnassa*, niin ne osoittavat, että *tilanomistajaherrojen* tulot kasvoivat *jättiläismäisesti*. Maan ostaminen on yhtä kuin maasta saatavan *tulon* ostaminen, *maankoron* ostaminen; maan hinta on siis kapitalisoitu maankorko. Ja niinpä näemmekin, että yhden desjatiinan keskihinta

nousi noiden kahden edellä osoitetun vuosikymmenen kuluessa 69,1 ruplasta 132,4 ruplaan, *s.o. melkein kaksinkertaisesti!*

Miljoonien palkkatyöläisten palkka kohosi *yhdellä neljänneksellä*. Tilanherrojen tulot kasvoivat *kaksinkertaisesti*. Palkkatyöläisten palkan nousu hädin tuskin ehtii kulutus-
tarvikkeiden hintojen nousun perässä. Mutta tilanherrat suurentavat tulojaan viisinkertaisesti siihen verrattuna, mitä tuotteiden hinnat nousevat. Maanomistajat ja varakkaat talonpoikais*sännät* rikastuvat yhä enemmän.

Tässä yhteydessä on otettava huomioon, että maasta saadun tulon kasvu ja maataloustuotteiden hintojen nousu syventävät jatkuvasti ja kiertämättömästi maaseutuporvarin ja maaseutuproletaarin välistä, *pienisännän* (vaikkapa „työtätekevänkin”) ja palkkatyöläisen välistä luokkakuilua. Senpä vuoksi se, joka sanoo „työtätekevälle” talonpojalle: pientaloutesi ei pelasta sinua kapitalismin aikana kurjuudelta ja puutteelta, *ainoa* pelastuksesi on se, että yhdyt palkkatyöläisiin,— se puhuu totta. Mutta se, joka „narodnikiemme” tavoin ryhtyy puoltamaan „omaan työhön perustuvan” *talouden* etuja ja julistaa pientalouden elinvoimaiseksi kapitalismin kaudella,— se tukee pienisännän porvarillisia pyyteitä, hänen porvarillista eikä proletaarista „henkeään”, se puhuu kuin porvari.

„Putj Pravdy” № 49,
maaliskuun 29 pnä 1914
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehdessä
tekstiin mukaan